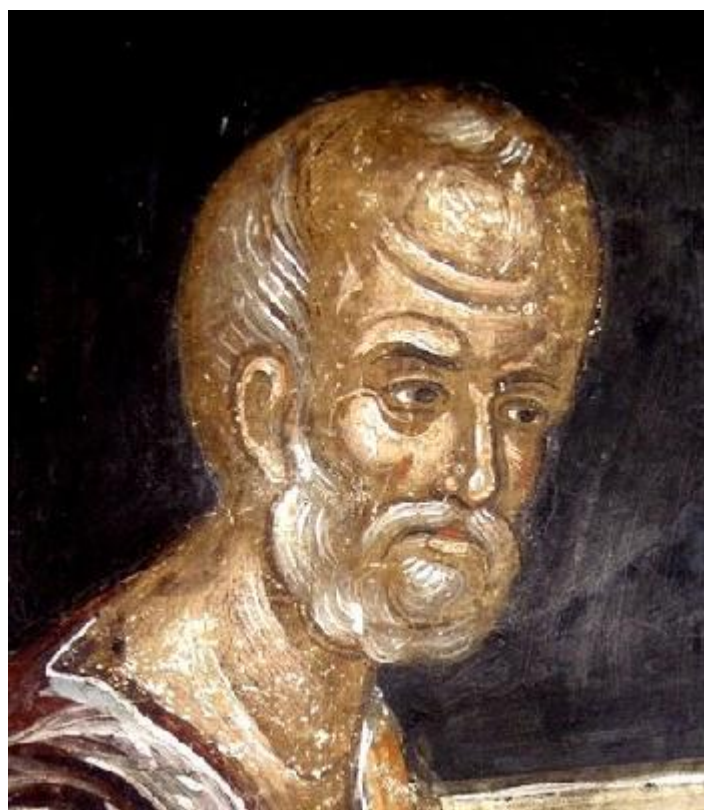


Вяра

23.05 по еретическия, †10 май по църковния календар - Св. апостол Симон Зилот от Дванадесетте апостоли. Св. преподобна Исидора Юродива. Св. Таисия. Св. мъченик Исихий. Св. мъченици Алфий, Филадельф, Киприан и другите с тях

В памет на свети апостол Симон Зилот (I в.)



*Свети апостол Симон Зилот Кананит.
Фрагмент от стара ромейска стенопис.
Света Гора-Атон*

Свети Симон бил роден в Кана Галилейска и бил познат на Господа и на Неговата Пречиста Майка, тъй като град Кана се намирал недалеч от Назарет. Когато Симон празнувал

сватбеното си тържество, той поканил на тази сватба и Господ с Неговите ученици и Пречистата Му майка. Но тъй като виното за гостите не достигнало, Господ превърнал вода във вино. Поразен от това чудо, младоженецът повярвал в Господ Иисус Христос като в истинен Бог и напускайки сватбеното тържество и дома си, с усърдие последвал Господа. Затова и бил наречен Зилот, или ревнител, защото се разпалил от толкова голяма ревност, че заради любовта си към Христа оставил своята годеница и всичките си пристрастия, сгодявайки душата си за Небесния Жених.

Затова Симон бил причислен към сонма на Христовите ученици и към лика на светите дванадесет апостоли.

Когато на Петдесетница Светият Дух слязъл върху апостолите във вид на огнени езици, те получили дара на езиците, така че можели да проповядват Евангелието на всички народи и Симон, заедно с останалите единадесет апостоли, се сподобил да получи Светия Дух. Като получил Светия Дух, той тръгнал с проповед за Христа през различни страни. Минал през Египет, Мавритания, Либия, Нумидия, Кирия и Абхазия. Бил е също и в Британия. Той просветил с Христовата вяра много езичници, непознаващи Христа, за което и бил разпънат от неверниците и завършил живота си с мъчение, подобно на кръстното мъчение, на което бил подложен Иисус Христос.

Тропарь апостола Симона Зилота

глас 3

Апостоле святой Симоне,/ моли милостиваго Бога,/ да
прегрешений оставление// подаст душам нашим.

Кондак апостола Симона Зилота

глас 2

Известно премудрости учения в душах благочествующих
положшаго/ во хвалении ублажим, яко богоглаголиваго, вси
Симона:/ престолу бо славы ныне предстоит и со Безплотными
веселится,// моляся непрестанно о всех нас.

*(Вложил учението на премъдростта в душиите на
благочестивите, нека да облажим богоречивия Симеон: днес
той предстои пред Престола на Славата и се весели с
безплътните, молейки се непрестанно за всички нас.)*

Молитва святому апостолу Симону

Святой славный и всехвальный апостоле Христов Симоне,
сподобивыйся прияти в дом твой в Кане Галилейстей Господа
нашего Иисуса Христа и Его Пречистую Матерь, Владычицу
нашу Богородицу, и очевидцем быти преславного чудесе
Христова, на браце твоём явленного, претворения воды в вино!
Молим тя с верою и любовью: умоли Христа Господа
претворити души наша из грехолюбивых в боголюбивыя;
сохрани и соблюди нас молитвами твоими от искушений
диавольских и падений греховных, и испроси нам свыше
помощь во время уныния и беспомощия нашего; да не
преткнемся о камень соблазна, но неуклонно шествуем
спасительным путем заповедей Христовых, дондеже достигнем
оных блаженных обителей райских, идеже ты ныне
водворяешися и веселишися. Ей, апостоле Спасов! Не посрами
нас, крепце на тя уповающих, но буди нам помощник и
покровитель во всем житии нашем и помози нам благочестно и
богоугодно житие сие временное скончати, благую и мирную
христианскую кончину получитьи и добраго ответа сподобитися
на Страшнем Суде Христове; да избежавше мытарств
воздушных и власти лютаго миродержца, унаследуем Царство
Небесное и прославим великолепое имя Отца и Сына и
Святаго Духа, во веки веков. Аминь.

Житие на преподобна Исидора Юродива (VI в.)



Тавенисийският женски манастир се намирал в горна Тиваида. Повод за основаването му било желанието на сестрите на Пахомий да се подвизават в отшелничество. Избраното за обителта място се наричало Мен и се намирало на брега на Нил, докато мъжкият манастир бил разположен на остров по средата на реката. Свети Пахомий дал на монахините строг устав, почти еднакъв с устава на неговия манастир, намиращ се в Тиваида. Сред сестрите се подвизавала и една девица, на име Исидора, приела върху себе си подвига на юродството. Тя се държала като глупава и побъркана, поради което другите сестри изпитвали към нея толкова голямо презрение, че нито една от тях никога не сядала да се храни заедно с нея. Тя била унижавана и оскърбявана от всички, но понасяла подвига си с голямо търпение, като винаги благодаряла и хвалела Бога.

Исидора постоянно се трудела в манастирската кухня, служейки на всички сестри и вършела всички манастирски работи, без да се гнуса и от най-трудните и мръсните. Тя собственоръчно очиствала манастира от всяка мръсотия и нечистота. Така преподобната се трудела постоянно, от сутрин до вечер, без отдых дори и за час, като винаги изнурявала плътта си.

Понякога Исидора се преструвала на бесновата, за да скрие добродетелите си от сестрите. По такъв начин върху нея се изпълнило пророческото слово: “ако някой от вас мисли, че е мъдър на тоя свят, нека стане безумен, за да бъде мъдър”.

Сестрите в този манастир били четиридесет и всички, съгласно устава, носели на главите си скуфии; А Исидора покривала главата си с обикновен парцал. Никой никога не я видял да яде парче хляб или да седи на трапезата и да се храни с варена храна, защото тя събирала трохите, падащи от масата, и се хранела с тях. Вместо варена храна Исидора пиела водата, с която преди това измивала гърнетата и котлите. Преподобната никога не оскърбявала никого с дума, никога не се разгневявала, никога не роптаела срещу Бога, но винаги пребивавала в мълчание; никога не водила с някого нито дълга, нито кратка беседа и изобщо с никого не разговаряла, въпреки че другите сестри често я биели и злословели.

След като преподобна Исидора прекарала доста години в такива подвизи, Питирим, мъж, много добродетелен, подвизаващ се в близката Порфиритска пустиня, получил откровение за нея. Явил му се ангел Господен и казал:

- Защо се величаеш в ума си и считаш себе си за добродетелен, пребивавайки на това пустинно място? Искаш ли да видиш жена, по-съвършена от теб, угодила на Бога с подвизите си повече, отколкото ти? Ако искаш да видиш такава жена, иди в Тавенисийския женски манастир. Там ще срещнеш една сестра, носеща на главата си парцал вместо скуфия. Тази сестра е угодила на Бога с подвизите си повече от теб, тъй като, живеейки сред другите сестри и служейки на всички с любов, тя получава презрение от всички, но въпреки това, със сърцето си никога не се отделя от Бога и умът ѝ винаги е потопен в мисълта за Бога. А ти, пребивавайки тук в уединение без да излизаш, с ума си обикаляш всички градове”.

Питирим веднага се отправил към Тавенисийския женски манастир. Като стигнал до мъжкия манастир, намиращ се в Тавениса, Питирим помолил настоятеля на манастира да му

даде придружители, които да го доведат до женския манастир. Тъй като Питирим бил известен със своите подвизи, заради подвижническия му живот, а също и поради старостта му, настоятелът му дал придружители от братята, които с внимание и любов го превели през реката, разделяща двата манастира - мъжкия и женския, и го отвели до женския манастир.

Като влязъл в манастира, преподобният се отправил най-напред към храма. След като направил обичайната си молитва, Питирим помолил сестрите да се съберат при него, така че да може да види всичките. Събрали се всички, освен Исидора. Не виждайки именно тази, за която му било известно от ангела и заради която дошъл тук, старецът казал:

- Доведете при мен всички сестри, защото, струва ми се, тук липсва една.

Сестрите му отговорили:

- Ето, ние всички стоим пред твоето честно лице.

Но старецът казал:

- Тук липсва една сестра, за която получих откровение от ангел Господен.

Тогава сестрите отговорили:

- Събрали сме се всички, честни отче. Тук липсва само една сестра, която се намира в кухнята, но тя е глупава и бесновата.

Старецът казал:

- Доведете и тази сестра при мен, за да мога да я видя, защото заради нея съм дошъл тук.

Сестрите отишли при Исидора и ѝ казали, че старецът я вика. Но тя не искала да тръгне, тъй като духом разбрала за

откровението, което старецът получил от ангела.

Тогава сестрите, като я хванали, със сила я повлекли със себе си, като казали:

- Честният отец Питирим те вика.

Когато Исидора била доведена при стареца, той, като я видял, разбрал, че именно това е сестрата, за която му съобщил ангелът, паднал в краката ѝ с думите:

- Благослови ме, честна майко!

Но Исидора сама паднала в краката му и казала:

- Ти ме благослови, честни отче!

Виждайки това, сестрите много се удивили и казали на стареца:

- Да не бъде на тебе такова безчестие, честни отче! Та тази сестра не е добре с ума си.

Блаженият Питирим им казал:

- Може би вие всички не сте добре. Тази сестра повече от мен и от всички вас е угодила на Бога, тя е майка на всички нас и аз ще умолявам Господ да ме сподоби в съдния ден с еднаква участ с нея.

Като чули това, всички сестри паднали пред стареца и със сълзи му изповядали оскърбленията, които ѝ нанасяли ежедневно. При това една от сестрите казвала:

- Аз винаги я ругаех.

Друга:

- Аз изливах върху нея помия.

Трета:

- Аз я биех.

Четвърта:

- Аз я удрях с пръчка.

И останалите сестри изповядали пред стареца много други оскърбления, които нанасяли на преподобната. Падайки по очи пред Исидора, всички я молели за прошка.

Честният старец Питирим заедно с Исидора усърдно се помолили на Бога за сестрите, за да се простят греховете им. След това Питирим дълго време ги поучавал и беседвал с тях за тяхна душевна полза и накрая се върнал на мястото на своите подвизи, хвалейки и славейки Бога, сподобил го да види скриваната от всички Своя рабиня.

Преподобната Исидора, като не желаела да приема почести от сестрите, скоро след като старецът заминал, тайно от всички напуснала манастира и се подвизавала на никому неизвестни места до самия ден на смъртта си.

Такъв бил скритият от всички живот на Божиата угодница, която тайно служила на Бога под прикритието на своето юродство. Затова на небето, пред очите на всички свои небесни съграждани, ще приеме явно награда от Бога. Въдворена с тях в небесните селения, тя прославя Отца и Сина, и Светия Дух, Единия Бог в три Лица.

В памет на света Таисия (V в.)



В Египет живеела
една девица
християнка, на име
Таисия. Когато
родителите ѝ починали
и тя останала сираче,
желаейки да запази
себе си в девство,

Таисия раздала целия
си имот на бедните, а дома си превърнала в странноприемница
за скитските монаси. Така се подвизавала дълго време, като
приемала в дома си подвижници и им осигурявала почивка
при пътуванията. След доста време Таисия напълно похарчила
богатствата си и изпаднала в голяма бедност. По коварството
на дявола с нея се сблизихи грехолюбци, които я отклонили
от спасителния път и я обърнали към греха. От този момент
Таисия започнала да води греховен живот, като се отдавала на
блудство и разврат.

Когато скитските подвижници узнали за тази промяна в
живота на Таисия, много се опечалили. След като се
посъветвали помежду си, те отишли при авва Иоан Колов и му
казали:

- Ние чухме за тази сестра, че води греховен живот. Но тъй
като тя ни оказваше голяма любов, като ни даваше подслон в
дома си, и ние ще ѝ покажем нашата духовна любов и ще се
погрижим за спасението на душата ѝ. Потруди се и ти, честни
отче, иди при нея и я убеди да се покае. Ти ще успееш да
направиш това, тъй като си надарен с мъдрост от Бога. Ние ще
постим и ще възнасяме към Бога усърдни молитви да ти
помогне Господ.

Авва Иоан Колов, изпълнявайки молбата на отците, се

запътил към града, като по пътя се молел на Бога, своя Помощник, Който иска всички да се спасят.

Като стигнал до дома на Таисия, старецът почукал на вратата и след това казал на жената, пазеща при входната врата:

- Кажи на господарката си, че съм дошъл да разговарям с нея.

Вратарката с гняв му отговорила:

- Вие, монасите, разпиляхте цялото ѝ имущество!

Но старецът ѝ казал:

- Кажи ѝ, че ѝ нося нещо много ценно.

Вратарката отишла и съобщила на господарката си думите на стареца.

Таисия отговорила:

- Тези монаси, които ходят близо до Червено море, понякога намират бисери. Доведи този старец при мен.

Старецът влязъл в къщата и седнал до Таисия. След това, като погледнал към лицето ѝ, въздъхнал дълбоко, наклонил главата си и започнал да плаче.

Таисия попитала стареца:

- Честни отче! За какво плачеш?

Старецът ѝ отвърнал:

- Виждам как сатаната играе на лицето ти, как да не плача? Защо не пожела да имаш за жених нашия Господ Иисус Христос, Жених Пречестен и Безсмъртен? Защо презря Неговия чертог и отдаде себе си на сатаната? Защо постъпваш

според скверните му дела?

Като чула тези думи, Таисия дошла в умиление, тъй като думите на стареца били за нея като огнена стрела, пронизваща сърцето ѝ. В същия миг в нея се появило отвращение към греховния ѝ живот. Започнала да се срамува от себе си и от греховните си дела. След това казала на стареца:

- Честни отче! Има ли покаяние за грешниците?

Старецът ѝ отговорил:

- Наистина има. Спасителят чака твоето обръщане и е готов да те приеме в отеческите Си обятия, защото Той не желае грешникът да загине, но да се обърне към спасителния път. И аз ще ти стана застъпник за това, че ако се покаеш искрено и от цялото си сърце се обърнеш към Господ, Той отново ще те възлюби като Своя невеста и като те очисти от всяка греховна нечистота, ще те въведе в Своя нетленен небесен чертог. Тогава за теб ще се възрадват всички ангелски чинове, защото те се радват и за един каещ се грешник.

Таисия казала:

- Да бъде Божията воля, честни отче! Вземи ме оттук и ме заведи там, където бих могла да намеря място, удобно за покаяние.

Старецът казал:

- Да тръгваме.

След това станал и се отправил към входната врата на къщата ѝ. Станала и Таисия и тръгнала след стареца, без да прави нищо в дома си, без да нарежда никому нищо, оставяйки всичко заради Христа.

Като видял, че Таисия ни най-малко не се погрижила за

къщата си и на никого нищо не казала, Иоан много се удивил на тази внезапна промяна и на ревността на Таисия по Бога. Като благодарил за това на Бога, той тръгнал по пътя. Таисия вървяла след него, но на значително разстояние.

Когато пътниците стигнали до пустинята, било вече късно. Настъпвала нощ. Като пригответил на земята неголяма възглавница от пясък, старецът казал на Таисия:

- Заспи тук под покроба на Божиата благодат.

След това, като я оградил с кръстния знак, се отдалечил на неголямо разстояние от нея. Като направил обичайните си молитви, старецът легнал на земята и заспал.

Когато станало полунощ, старецът се пробудил, понеже видял светлина на небето. Като повдигнал очи, видял огнен стълб, слизащ от небето към Таисия. От това видение Иоан дошъл в ужас. Като погледнал внимателно към Таисия, забелязал, че ангели Божии възнасяли по този път душата на Таисия. Иоан се взирал в това чудно видение, дотогава, докато то не се скрило от очите му. След това станал и тръгнал към Таисия. Като дошъл при нея, я побутнал с ръка, но видял, че тя е починала. Тогава старецът със страх и трепет паднал по очи на земята и чул глас от небето, който му казал:

- Покаянието ѝ, принесено за един час, е по-приятно на Бога от покаянието, продължаващо дълго време, защото при второто у каещите се липсва такава топлина в сърцето.

Старецът прекарал в молитва цялата нощ чак до сутринта. След това, като предал на земята честното тяло на блажената Таисия, той се върнал в скита и разказал на монасите всичко, което се случило. Като научили това, монасите прославили Христа Бога и Му благодарили за голямото Му милосърдие. На Него - истинния Бог - подобава слава во веки. Амин.



*Мъченичество на
свети мъченик Исихий.
Фрагмент от стара
стенопис. Косово,
Сърбия*

Страдание на свети мъченик Исихий (IV в.)

Светият мъченик Исихий пострадал при царуването на император Максимиан. Той заемал първо място в двора на императора, имал званието магистриан и живеел в Антиохия. Максимиан отстранявал християните от военна служба и на тези, които желаели да останат в християнската вяра, заповядвал да свалят от себе си военните пояси и да преминат в положение на наемни слуги. След такава царска заповед мнозина предпочитали безславния живот на слуга пред гибелната почит на военното звание. Такъв бил и славният Исихий. Като узнал за това, Максимиан му заповядал да сваля от себе си драгоценните одежди, съответстващи на досегашния му сан, да облече груба власеница и да постъпи в състава на женската прислуга. След няколко дни той повикал Исихий при себе си и му казал:

- Исихий, кажи ми, нима не изпитваш срам да останеш в това

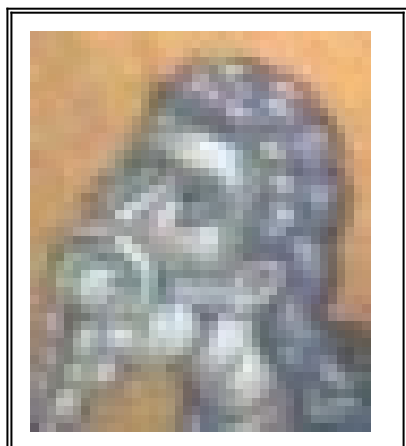
безчестие?

Светецът му отговорил:

- Честта, която имах при теб, е временна.

След този отговор Максимиан заповядал да вържат на врата на Исихий воденичен камък и да го хвърлят в реката. Така умрял светият мъченик.

Страдание на светите мъченици Алфий, Филаделф, Киприан и другите с тях († 251 г.)



*Свети мъченик
Алфий. Фрагмент от
стара стенопис.
Косово. Сърбия*

Тези Христови мъченици произхождали от Италия. Алфий, Филаделф и Киприан били синове на италиейски княз и били наставени в християнската вяра и кръстени от някой си Онисим. По онова време от Рим дошла заповед да се издирват християните и когато се разкрило, че те са християни, заедно с Онисим, Еразъм и други четиринадесет християни, ги изпратили в Рим при император Ликиний. По негова заповед, върху гърдите на Онисим поставили огромен камък, от което той издъхнал. На Еразъм и на останалите четиринадесет свети

мъченици отсекли главите с меч, а Алфий, Филадельф и Киприан били изпратени в Селевкия и там били умъртвени за вярата в Христа.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}